

Komunizmus je úplné otroctvo

Hilaire Belloc

19. novembra 2020 ✚ *Spoločnosť* ✚ *Filozofia*

Komunizmus (ktorý je iba jedným, a pravdepodobne prechodným prejavom novovekého útoku) hlása, že je zameraný k istému dobru, teda odstráneniu chudoby. Ale už vám nepovie, v čom ono dobro spočíva; zamtlčí, že v jeho plánoch sa tiež nachádza zničenie ďalších vecí, ktoré ľudstvo všeobecne chápe ako dobré: rodinu, (súkromné) vlastníctvo, ktoré je zárukou osobnej slobody a dôstojnosti jednotlivca, humor, milosrdenstvo a všetko, čo považujeme v živote za správne.

Hovorte si tomu, ako chcete, nazývajte to, ako to robím ja, „novovekým útokom“, alebo, ako si myslím, že to budú čoskoro ľudia volať, „Antikristom“, alebo používajte vypožičaný pojem „bolševizmus“ (čo je ruské slovo pre politickú „všežravosť“). Tak alebo onak, vieme, že to nie je vzbura utláčaných; nie je to povstanie proletárov proti nespravodlivosti a útlaku kapitalistov; je to čosi zvonku, akýsi zlý duch, ktorý zneužíva utrpenie ľudí a ich hnev zameraný proti nespravodlivým podmienkam.

Dnes stoja tieto veci pred bránami. V konečnom dôsledku je to plod pôvodného rozdelenia kresťanstva počas reformácie. Začalo to popieraním ústrednej autority a skončilo tvrdením, že si človek údajne vystačí sám. Pričom sa všade stavajú veľké modly, ktoré majú byť uctievané ako bohovia.

To sa neprejavuje len v komunistickej strane, môžeme to vidieť i u organizácií, ktoré sú proti komunizmu; medzi rasami a národmi, kde namiesto Boha vládne hrubá sila. Títo tiež stavajú modly, ktorým prinášajú ohavné ľudské obete. Aj oni popierajú spravodlivosť a správny poriadok vecí.

Predovšetkým sme svedkami obnovy otroctva, tohto nutného plodu popretia slobodnej vôle, ktoré ide za hranice toho, čo tvrdil Kalvín, teda popiera zodpovednosť voči Bohu a schopnosť človeka konať. Dve podoby otroctva, ktoré sa postupne objavujú a postupom času v súvislosti s novovekým útokom na vieru rozvíjajú, sú otroctvo štátu a otroctvo súkromných spoločností či jedincov.

Slová sa dnes používajú veľmi voľne; všade pozorujeme stratu schopnosti jasného vyjadrovania, takže takmer každá veta môže byť mylne pochopená či zlovoľne interpretovaná. Keď hovorím „otroctvo v kapitalizme“, tak sa pri slove „kapitalizmus“ vybaví rôznym ľuďom rôzne veci. Pre jednu skupinu autorov (priznávam, ide o mňa) to znamená „vykorisťovanie más doteraz slobodných ľudí niekoľkými nemnohými vlastníckmi výrobných, dopravných a obchodných prostriedkov“. Keď sú ľudské masy zbavené vlastníctva, nič nemajú, stávajú sa úplne závislé na tých, ktorí niečo vlastnia; a ak je v možnostiach týchto vlastníkov znížiť výrobné náklady týkajúce sa ľudí, ktorých vykorisťujú, potom tým zástupy pracujúcich nielenže strácajú možnosť riadiť svoje životy, ale sú vystavené novej núdzi a neistote.

Ale niekto iný môže pod pojmom „kapitalizmus“ chápať jednoducho právo na súkromný majetok; ďalšiemu sa vybaví priemyselný kapitalizmus s ťažkými strojmami, ktorý kontrastuje s poľnohospodárskou výrobou. Opakujem, aby mala diskusia zmysel, musíme si najprv vyjasniť pojmy.

Keď súčasný pápež hovorí vo svojej encyklike o „takmer otrockom jarme“, má na mysli práve to, čo bolo povedané vyššie. Pokiaľ bezpočet rodín v štáte nič nevlastní, potom sa z tých, ktorí kedysi boli občanmi, stávajú v podstate otroci. Čím viac štát zasahuje a usiluje sa vytvárať rôzne záruky životnej úrovne, čím viac reguluje mzdy, zavádza povinné poistenie, zdravotnú starostlivosť, vzdelanie a vôbec celkovo preberá vládu nad životmi ľudí závislých na mzde, a to v prospech spoločností a zamestnávateľov, tým viac rastú podmienky pre spomínané polootroctvo. A ak bude štátny socializmus tohto druhu utvárať spoločnosť, povedzme, po tri generácie, stane sa z neho zakorenený zvyk a rámec uvažovania, z ktorého bude veľmi ťažké uniknúť.

V Európe sa týmto systémom nechalo zviazať najmä Anglicko (do istej miery však aj mnoho ďalších krajín). Pod istou úrovňou príjmu je človeku priznané základné životné minimum, prípadne podpora v nezamestnanosti, ktorú mu štátni úradníci vyplácajú, ako náhradu za stratu ľudskej dôstojnosti. Všetky jeho rodinné pomery sa skúmajú; ako nezamestnaný je dokonca odkázaný na štátnych úradníkov viac, než bol ako zamestnaný odkázaný na zamestnávateľa. Veci sa neustále menia; masy ľudí si zatiaľ neuvedomujú, k čomu smerujú, ale ignorovanie ľudskej dôstojnosti, skryté, ba aj otvorené popieranie náuky o slobodnej vôli, to všetko nutne vedie k tomu, čo napokon vidíme v podobe existujúcich polootrockých zriadení. A tie sa postupom času stanú úplne otrockými.

Proti zlu mzdového otroctva sa tu dlhodobo ponúka, ba už sa aj urputne presadzuje, isté riešenie. Jeho stručné meno znie: komunizmus, teda otrocká závislosť na štáte; ďaleko pokrokovejšia a dôkladnejšia, než je o otrocká závislosť na kapitalistoch.

O modernom „mzdovom otroctve“ možno hovoriť len metaforicky. Človek pracujúci za mzdu nie je slobodný, ako človek žijúci zo svojho vlastníctva. Musí robiť, čo mu povedia jeho „majitelia“, a ak sa tento stav netýka iba menšiny, či dokonca obmedzenej väčšiny, ale v podstate celého obyvateľstva, s výnimkou malej triedy kapitalistov, potom sa rozmer skutočnej slobody v štáte scvrkáva, hoci právne nemizne. Zamestnanec ešte ani v tých priemyselne najrozvinutejších spoločnostiach neupadol do postavenia otroka. Stále je podľa zákona občanom. Teoreticky je stále slobodným človekom, ktorý uzatvára zmluvu s druhým človekom o vykonaní určitej práce za určitú mzdu. Človek, ktorý sa zaviazal zaplatiť, z toho môže alebo nemusí ťažiť. Človek, ktorý sa zaviazal odvieť prácu, môže či nemusí dostať mzdu, ktorá zodpovedá hodnote toho, čo vykoná. Ale obaja sú, de jure, slobodní.

Táto prvá forma spoločenského zla, vychádzajúca z moderného zmýšľania, je skôr smerovaním, sklonom k otroctvu, než vlastným otroctvom; v prípade rozsiahlych podnikov, veľkých tovární, monopolov atď. tomu môžete hovoriť polootroctvo, ak chcete.

Komunizmus je však úplné otroctvo. Je to moderný nepriateľ, ktorý pracuje otvorene, neskrývane a s veľkým nasadením. Komunizmus popiera Boha, popiera dôstojnosť a tým aj slobodu ľudskej duše a otvorene zotročuje ľudí vo vzťahu k tomu, čo nazýva „štát“, ale čo je v skutočnosti len zbor vyvolených úradníkov.

Ak niekde úplne prevládne komunizmus, potom nebude nezamestnanosť, rovnako ako nie je nezamestnanosť vo väzení. Nebude núdza ani chudoba, snáď len keby si vládcovia výslovne želali, aby ľudia trpeli nedostatkom jedla či oblečenia, prípadne ich chceli akýmkoľvek iným spôsobom utláčať. A aj keby stúpenci komunizmu zaviedli svoj režim z úprimného presvedčenia, vyvarovali sa ľudských slabostí a

pracovali len pre dobro iných, dosiahli by snáď istého hmotného pokroku, avšak iba za cenu zavedenia otroctva.

Také sú prvé plody novovekého útoku v sociálnej oblasti, ktoré majú vplyv na spoločenské usporiadanie. Vraciame sa späť do čias pred ustanovením Cirkvi, do pohanstva, kedy bolo otroctvo všadeprítomné a kedy na ňom spočívalo celé spoločenské zriadenie. Áno, so stratou viery sa vraciame späť do otroctva.

Prevzaté z knihy The Great Heresies, New York 1938.

**Prosíme Vás o PODPORU! Pomôžte nám prebudiť SVEDOMIE Slovenska, brániť Vieru a hodnoty kresťanskej civilizácie. Christianitas.sk pomôžete aj jedným eurom.
ĎAKUJEME!**

Bankové spojenie: **SK776500000000020594299**

PAY by square

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/komunizmus/>